

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: DEN GUD JEG BEDER TIL

Citation: Aakjær, Jeppe: "DEN GUD JEG BEDER TIL", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 39. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid61582.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

DEN GUD JEG BEDER TIL .

Den Gud, jeg beder til i Løn
- som ej i Himle bor -
han elsker mer een tænkende
end tusinde, som tror.

Han hader Lugt af Bukkefedt
og svedent Lammekjød
og trænger ej til Styrkedrik
af Nektar eller Mjød.

Hvor Offerflammens fede Røg
fra Stenen lang og ru
besudler Himlens klare Blaa,
der fly'r han fra med Gru.

Hvor Præstehaanden ringbesat
skaar ned i Prækestol,
jeg fandt ham ej, men, o saa tit
i Aftnens milde Sol.

40

Naar Dagens sidste Fakkelflink
belyste Fjord og Vig,
bag kobberrøde Skyers Rand
jeg saa hans Kjortelflig.

Og dette milde, varme Pust,
jeg følte mod min Kind,
se det var Gudens Aandedrag,
og ikke Nattens Vind.

Og saa jeg fra den høje Bro
dybt i den dunkle Aa,
jeg saa hans Aasyns milde Træk
blandt Bundens Stene staa.

Og gik jeg i den tavse Skov
omkring i Maanens Skjær,
jeg følte i den mindste Ting,
at Guden var mig nær.

Hans Stemme lød i Bækkens Sang,
i Agerhønenes Kluk,
i Musens Pip paa Grøftekant,
i Andetrækkets Suk.

Og dette brede Himmelhvælv
saavel som mindste Dam,
den tavse Skov, det vide Hav,
alt er det fyldt af ham.

Hans Kirke spænder ud sit Telt
med Stjærner Himlen rundt;
den brede Jord er Nadverbord,
og Havet Døbefont.

Dybt bøjer jeg mit Knæ for ham
tæt ind ved Havets Bred
og be'r af alt mit unge Mod
her midt i Nattens Fred.

Og styrket styrer jeg min Vej
og følger Kaldets Bud
i aldrig rokket Tro paa dig,
Naturens stærke Gud.

Kjbh. Novbr. 1895 .